

PIRMAS SKYRIUS

Gimtadienio ragana

Garsiai sudundėjo griaustinis ir į didžiąją Tritonų pilies menę įplaukė Smėlio raganų karalienė Fenela Tritonė – jai už nugaros pleveno juoda mantija. Fenela nešė milžinišką gimtadienio tortą, papuoštą lipniu žaliu glajumi ir burtų lazdelės formos žvakėmis, metančiomis vaiduokliškus šešėlius jai ant blyškių skruostų.

– Su gimtadieniu,
Eive! – džiugiai
nusišypojo ji.

Maža šviesiaplaukė
mergaitė su balta suknele
ir raganos skrybėle sviedė
į šalį knygą, kurią skaitė
prie židinio, ir pašoko.

– Oho! – sukrykštė
ji. – Tokio stebuklingo
gimtadienio torto dar

niekada nemačiau, mamyte.

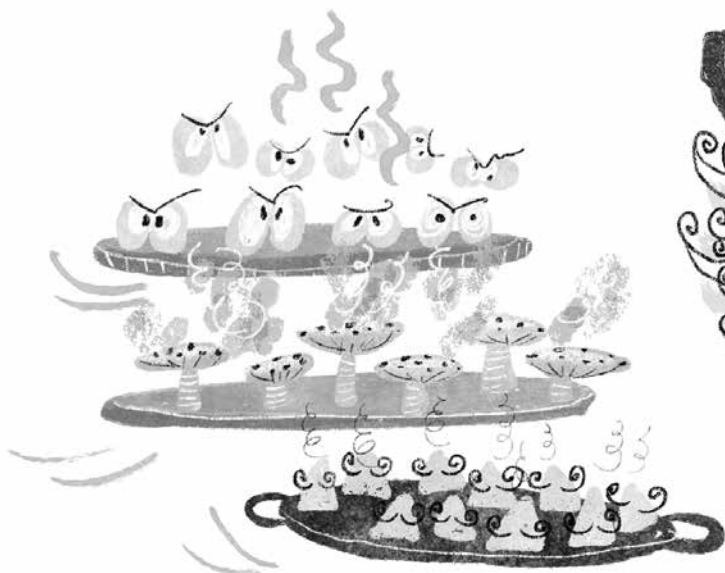
Įkandin žmonos sekė apkūnus vyras,
karalius Liucijus, o priešais jį sklendė
lėkštės su užkandžiais.

– Kokių pabaisiškų ingredientų įmaišei į tortą šiais metais, mano žavioji virtuvės karaliene?

– Rėkiančio sūrio, citrinų ir glitėsių... Ai, ir dar kelis keptus pelkių kirminus, mano nuostabasis karaliau, – išdidžiai paskelbė Fenela, ir tą pačią akimirką jos pūsta virėjos kepurė virto smailia, juoda raganos skrybėle. Ji pažvelgė į vyrą. – Matau, pakeitei staltiesę.

– Žinoma, apmainiau ją į varlę, – linktelėjo šis.

Aplink stalą garsiai kvarkdama šokinėjo
slidi varlė. Karalius mirktelėjo Eivei.

– Šoklingo gimtadienio, Eive, –
sukikeno.

Karalienė Fenela pavartė akis ir
šypsodamasi puse lūpų sumurmėjo naują
burta, pavertusį varlę į kažką, kas priminė
ploną voratinklį.

– Štai tinkama staltiesė vakarėliui.
Ji daug voratinkliškesnė.

Dėdama tortą karalienė pastebėjo, kad
Eivė gailiai spokso į ilgą stalą ir tuščias
kėdes.

– Ak, brangute, – atsiduso Fenela. – Man
labai gaila, kad per tą audrą tavo draugai

negalėjo atskristi į gimtadienio vakarėlį.

Ar tau viskas gerai?

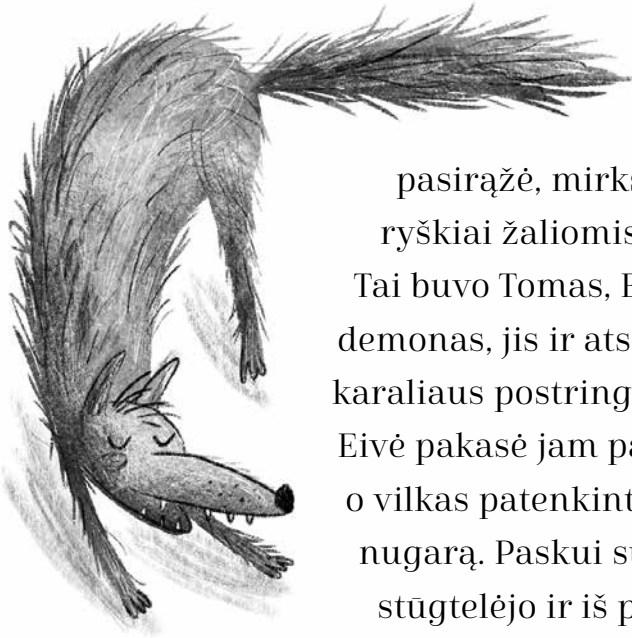
Eivė nusišypsojo.

– Žinoma. Tu nekalta, kad pati
baisiausia audra per visą Stebuklijos
istoriją nusprendė pasiautėti per mano
gimtadienį. Paliksime jiems šiek tiek torto.

– Puiki mintis, vis tiek jo viso
nesušlamšime, – linksmi pridūrė
karalius. – Šiaip ar taip, nepraraskime
nuotaikos. Šiandien ne tik tavo
gimtadienis, Eive, bet ir mokyklinių
atostogų pradžia. Mūsų laukia žavinga,
tamsi ir niūri žiema. Tik pagalvokite apie
tas nuostabias trumpas, rūškanas dienas,
kai saulė kartais net nesivargina kyštelėti
nosies.

– Skamba tobulai, – nuo židinio atsklido
vaikiškas balsas.

Liesas, pilkas vilkas, susirangęs
priešais ugnį, tingiai pakilo ir skaniai

pasiražė, mirksėdamas
ryškiai žaliomis akimis.
Tai buvo Tomas, Eivės
demonas, jis ir atsakė į
karaliaus postringavimus.
Eivė pakasė jam paausius,
o vilkas patenkintas išrietė
nugarą. Paskui staiga tyliai
stūgtelėjo ir iš pilko vilko
virto maždaug Eivės
amžiaus berniuku su kailiniu švarkeliu
ir susivėlusia plaukų kupeta.

– Tomai Vilke, – tarė karalius, – taip ir
maniau, kad maistas tave pažadins.

– Tomai Berniuk, – pataisė karalienė,
mat karalius, regis, nepastebėjo, kad
Tomas pakeitė pavidalą.

Karalius žvilgtelėjo į Tomą
ir nusijuokė.